

La victòria i el plany

El curull fervor polític de la jornada electoral de diumenge passat, fa ben visible la civilitat i la consciència del poble català.

Els clams i les proclames d'aquells dies pre-electorals que convidaven amb un anhel egoista i suïcida a l'abstenció, han topat amb una realitat més contundent, que ha tingut la virtut d'alliçonar als indecisos. La campanya difamatòria i molesta dels partits polítics forans, ha estat contrarrestada per la clara visió d'aquesta admirable multitud de la nostra terra. El moviment dretista de baixa executòria, ha merescut, mentre rebia l'adhesió de les classes adinerades, el despreci i la indiferència del poble que, per llur honor, pot dir-se català. Tot, com cosa inapetent i migrada, ha estat escombrat de la davantera de Catalunya, d'aquesta vanguardia victoriosa i sana que l'esperen jorns d'una tasca densa i plena.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, s'ha endut la victòria. Els catalans, han ratificat novament la confiança en Francesc Macià i en els homes que amb ell formen el gran partit polític del nostre poble. La brillant votació del jorn diumenger de novembre, és la mostra més palesa del sentiment catalanista i republicà que impera de l'un a l'altre cantó de Catalunya.

La magnificència esclatant viscuda suau, ens ha produït calfreds d'emoció intensa. El triomf indiscutible del catalanisme, marca una passa segura vers la consolidació de les nostres llibertats. La personalitat viril del poble català, ha manifestat clarament que seguirà amb fermesa el traç assenyalat per l'ideari del nostre partit.

Esquerra Republicana de Catalunya, agraeix amb tot l'afecte sincer la confiança que li ha estat atorgada, i declara per tots els indrets de la llengua vernacle, que sabrà correspondre-hi justament. Llur cabdal missió

és i serà per la reconstrucció de la Catalunya que tant estima.

Enfront de la joia que ens ha traspuat fins el fons del cor, hem sentit el dolor sensible que ens ha dut el resultat de la prova ciutadana en aquest lloc vigatà. La pèrdua de vots que registrarem, si bé fou escassíssima i feta, desgraciadament, pels tòpics reprovables d'un i altre bàndol, indica un encallament ciutadà que nosaltres, fills d'aquest tros de contrada catalana, amada amb tot el vigor de les forces que posem, lamentem vivament. No dubtem pas l'ascensió constant de la ideologia que defensem, però el plany que avui no podem amagar, raja de la lentitud significada per aquesta ciutat bastida al bell mig de la plana que ens envolta.

Es cert que Vic té heretades velles i arcaïques tradicions que s'alcen encara amb tot el coratge davant la regeneració saludable que arreu escampa llavor; però les realitats continuades i exigents que d'ençà de l'adveniment de la República recorren els àmbits de la Ibèria tota, havia de fer aixecar amb més enteresa l'esperit enfosquit i fred d'aquesta gernació que li falta rebre l'escalf vivificador de la nova llum que s'estan en l'infinit.

L'espectacle bell i entusiasta ofert el diumenge passat pels pobles de llur redós, evidencia l'avenç enorme que en democràcia i civilitat porten damunt de Vic. Són pobles riallers que senten l'espètec aglomerat de llurs indústries i s'apressen a fer factible la pau social pels mètodes emanats de la voluntat més noble i humana. Aquest exemple que nosaltres hem contribuït eficaçment a que és formés, en fa veure la necessitat de no defallir en el treball dur creat per l'amor i la fé.

Estem constituïts per a dur a terme la

LA JORNADA ELECTORAL DE DIUMENGE PASSAT

Vint de novembre. Un dia plujós i gris. Un d'aquells dies tardorals i humits que no conviden gens a passar-los fora de casa. Era de matí i dels cloquers de les esglésies vigatanes sonaren les veus de llurs campanes. Els col·legis electorals començaren a animar-se. Presidents de mesa, adjunts, interventors, etc. feren via cap els llocs corresponents. Aviat es veieren repartidors de candidatures de totes menes i uns electors matiners que anaven a complir el deure. Erem en una secció d'un col·legi i en poca estona observàvem com dipositaven llur vot un bon nombre de capellans. La clerecia féu acte de ciutadania. No passà res de nou.

Visitarem altres col·legis i en tots es veia que la votació seguia el curs normal sense registrar-se el més petit incident. Pels volts del mig dia, algú, expert en qüestions electorals, ens assegurà que la lluita anava molt igualada. Les urnes acusaven, aproximadament un cinquanta per cent de votació.

Més tard, s'encalmà una mica. Era l'hora de dinar. L'estona d'abstenció, però, no fou molt llarga, i apareixeren als col·legis els electors que havien dinat d'hora. Arribaren notícies de pobles veïns. D'uns, es comunicà la victòria de l'Esquerra. D'altres, que el cacicat encara n'és l'«amo», donaren els resultats que hom podia preveure. Després la notícia de què l'Esquerra tenia assegurat el triomf a Barcelona, s'escampà ràpidament per totes bandes, amb el consegüent dolor —cal suposar-ho— de la «Lliga Regionalista».

Sonaren les quatre de la tarda i el cos electoral de Vic no havia votat en llur totalitat. Molta part obrera va abstenir-se. Els col·legis procediren a l'escrutini. Estàvem en una de les seccions de Sant Felip, mentre feien l'escrutini, i ens vingueren noves de què als Caputxins l'Esquerra portava una bona ma-

victòria total de Catalunya. El resultat superb del dia vint, ha formulat una passa recta i agegantada i ens ha enrobustit per acarar-nos decidits contra l'escomesa més reaccionària i violent. Avancem animats i freturosos, segurs de què hem de vèncer i de què res pot aturar-nos. Volem arribar al punt enlairat, el més amunt de tots, per plantar-hi al lloc central, ben majestuosa, la bandera catalana.